

OPINIONS

Nº 112 - any 2020

Quart minvant

Durant aquest mes de febrer celebren el meu aniversari. Canvio de desena. De cop i volta, "sóc gran" i no me n'havia adonat perquè el meu esperit resta aliè al dictat del temps.

¡Quant camí recorregut! Rectes, corbes, pujades, baixades, ensopegades i tornades a aixecar...

Una infància i adolescència amb presses per arribar a ser adulta i preguntant-me com seria la meua vida quan "fóra gran". Però, a mida que anava creixent, m'adonava que la vida no era tan bonica com m'havia imaginat, sinó una successió d'esdeveniments que "amb sort" acabaven convertint-se en pura rutina.

Durant la meua joventut s'escoltava per ràdio a l'Elena Francis i els seus consells; es llegia amb veritable fruïció les novel·les d'amor de la Corin Tellado; els trens anaven amb carbó i els tramvies, amb un gran soroll, circulaven per tot Barcelona. El No-do, que es projectava als cinemes i era de visió obligada abans de començar la sessió de tarda i nit, ens ensenyava les bondats del franquisme.

Començaren a fer-se sentir cançons amb lletres de protesta com les d'en Llach i en Serrat, la Concha Velasco cantava el "Ye, Ye", l'Antonio Machin alternava balls de ritme llatí amb boleros, en Carlos Gardel cantava tangos plens de melangia, i, en Jorge Negrete ranxeres. Escoltàvem també veus d'arreu del món com: Frank Sinatra, Edith Piaf, Louis Armstrong i molts més entre els que en Xavier Cugat amb la seva orquestra, tocaven ritmes com: "Cielito lindo", "Perfídia", "La paloma" i altres que encara no han passat a l'oblit.

La "tele" va ser la gran novetat. Era en blanc i negre i només hi havia un canal, però, substituï estones soporíferes a qui no agradava la lectura o fer qualsevol tipus d'activitat física.

Era un món dominat per uns quants, que, abusant de la bona fe de la gent, feien servir tòpics i idees sobre religió, política, amor, sexe i altres, que no tenien res a veure amb la realitat. Un món carregat d'injustícies, hipocresies i maldat.

Per a molts varen ser anys amb moltes restriccions pel que fa a comoditats, però, plens de somnis i de desitjos. Alguns impossibles i altres inconfessables, però tots, amb l'esperança d'assolir-los algun dia. Anys en els quals no va quedar més remei que seguir caminant per l'ombra quotidiana de normes establertes.

La part positiva de tot plegat, fóra que, serví per a enfortir una generació, que, després de moltes privacions, mica en mica, va anar gaudint de cuinar amb gas; neveres que refredaven amb barres de gel; calderes que proporcionaven aigua calenta; rentadores que només rentaven i la roba s'havia d'esbandir en un safareig o en un gibrell; fregadores amb pal per no haver de netejar de genolls a terra, i... etc. etc.

Els records de temps passat normalment es fan presents per algun motiu: una olor, un sabor, una cançó, una música, una trobada sobtada amb qui no esperaves... En el meu cas, ha estat el canvi de desena.

Sóc conscient dels senyals inequívocs que demostren he arribat a “gran” però... no em sento “vella”.

Ser gran vol dir que ets en una etapa de la vida en què la decrepitud es va manifestant. Els pits s'entossudeixen en seguir la força de la gravetat, el rostre s'omple de solcs, els cabells es tornen blancs i el “pèndol” necessita molts estímuls per respondre com temps enrere.

Ara bé: malgrat aquesta simptomatologia, la pell segueix amb una gran sensibilitat a la que agrada notar el tacte i les carícies de la persona estimada, i, si van seguides d'un petó fet amb amor i desig, encara pots fondre't de goig com quan el pas del temps no importava.

Sóc gran, però, em desperto amb l'afany de reptes per assolir, obligacions per a complir i no em manquen ganes d'aprendre.

Sóc gran i la vitalitat ha minvat, però, no em priva de tenir sentiments. Sentiments que donen sentit a la meua vida, doncs, com deia en Serrat: *“encara no tinc l'ànima morta i em sento bullir la sang”*. (Una mica exagerat però... ho dono com a bo).

Durant anys sobrevius amb emocions sense transcendència, però un dia, no saps com i sense buscar-ho, un fet, una mirada, una encaixada de mans... revoluciona els teus esquemes. Trobes algú amb qui es va formant una mena de telepatia emocional que va quallant dins teu.

Una telepatia on no calen paraules però que, fa ressorgir emocions que trenquen la rutina amb la qual havies cregut finalitzaries la teua vida, i, malgrat intuir un perill que pot conduir-te a un no res o, a un gran desencís, et deixes portar per elles.

¿Quina dona, de qualsevol edat, cansada d'obligacions diàries i adonant-se que només se la té en compte per resoldre necessitats de tota mena; davant d'un sentiment que la fa sentir joiosa i que, a poc a poc, va arrelant profundament i amb intensitat dins d'ella, no ha somiat o somia tenir al costat un home que sàpiga escoltar, tendre i sensible, però viril, que l'abraci fins a deixar-la sense alè i tastar la seva saliva? I, d'altra banda ¿a quin home cansat de tanta rutina no li ha passat pel cap alguna vegada el mateix?

Com n'és de difícil saber perquè s'origina aquesta “força” intangible que empeny una ànima cap a una altra de manera inconscient i, amb un poder tan gran, que porta cap a un laberint d'emocions a vegades complexes i obsessives que poden arribar a fer malviure. Obsessions que, en algun cas, es podrien resoldre amb un diàleg seré sense acusacions ni retrets.

Hi ha persones que sembla el destí les ha posat al nostre camí, fins i tot, arriben a omplir els buits que origina la quotidianitat de la nostra vida, però també, no saps perquè, les aparta sense cap explicació. Deu haver-hi raons que no està al nostre abast entendre, i, en no saber-les, deixen en un mar de confusions.

Diuen els entesos que cedir, acceptar, perdonar, oblidar, formen part d'un acte d'amor. Potser sí sobre el paper, però... quan t'hi trobes, ¡És tan difícil emprar qualsevol d'aquestes actituds!

Malgrat la dificultat de dur-les a terme, amb els anys vas aprenent a deixar enrere sense fer esclafits, decepcions i somnis que no s'han pogut aconseguir, a valorar el que tens i acceptar amb bona predisposició, el que anirà venint.

Cloenda

Tot i que el bon humor, les ganes de gresca, riure o somriure per qualsevol acudit encara que no faci gràcia i tenir un munt d'esperances; no puc amagar que el canvi de desena ha estat un cop baix que he hagut d'encaixar perquè no hi ha hagut cap altra remei, però alhora, m'ha induït a pensar com m'agradaria que fos la meva vida abans no arribi a ser... "vella".

M'agradaria que tota la gent a qui estimo tingui salut i sigui feliç.

M'agradaria que tan la salut com la felicitat no s'oblidessin de mi per poder continuar sent "jo", amb una barreja de fragilitat-rebel·lia i anar trobant respostes a preguntes, que encara no he aclarit, per dialogar i opinar sobre elles.

M'agradaria rodejar-me de persones que defensessin els seus drets, els dels altres i fessin de la sinceritat, la discreció, l'honradesa, el respecte, l'alegria i la responsabilitat la seva manera de viure.

M'agradaria, fins a l'últim moment de lucidesa, estimar, que m'estimin, i... un munt de coses més que deixo amagades dins la calaixera del meu interior.

Tot plegat una utopia, però, tinc l'esperança que arribin a realitzar-se per anar assaborint-les amb veritable goig.

Acomiada aquest escrit amb la lletra d'un bolero cantat a duo per Juan Valderrama y Luis Pastor que m'ha semblat adient per finalitzar aquestes Opinions.

Es titula:

El secreto de la vida

El pasado ya no vuelve, los días están contados,
La vida es un plazo a ver, no te quedas ahí sentado.
Que el demonio no se lleve, ni lo bueno ni lo malo.

No envidies la suerte ajena, ni tengas miedo a vivir,
Rompe todas las cadenas, que te impiden ser feliz.
Ama con las manos llenas, y nunca pienses en ti.

**Que el secreto de la vida está en vivir a compás.
Y las penas y alegrías, igual que vienen se van.**

Tengo los versos contados, por eso escribo y escribo,
Voy construyendo el pasado con cada instante que vivo.
Y si pierdo lo ganado ya ganaré lo perdido.

No pienses en el mañana, que el que espera desespera,
Y lo que tenga que ser, será quieras o no quieras,
Todo lo que hiciste ayer, hoy ya es agua pasajera.

Que el secreto de la vida...

Maria Mercè Usón